

РЕШЕНИЕ

№ 4949

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 16.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6265** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на И. З., гражданин на Кралство М., чрез адвокат С. Ш., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед № 5364з-1049 от 16.06.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която оспорващият е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ – МВР за срок не по-късно от 07.11.2020 г. В жалбата се иска отмяна на оспорения акт, като са наведени оплаквания за неговата незаконосъобразност. Сочи се, че заповедта не съдържа никакви мотиви за налагането ѝ. В същата съвсем бланкетно е посочено, че спрямо чужденецът е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и че по отношение на него съществува опасност да се укрие. Инвизириани са доводи, че заповедта е издадена в противоречие с материалния и процесуалния закон.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. От упълномощения от него адвокат Ш. е представена писмена защита.

Ответникът по жалбата, не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрисконсулт М. са представени подробни писмени бележки.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Видно от предложение рег. № 10335 от 16.06.2020 г., (л. 6-8), изготвено от началник на отдел в дирекция „Миграция“ – МВР до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, по отношение на И. З. е налице влязло в сила решение на интервюиращ орган при Държавна Агенция за Бежанците, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила. Със Заповед № 5364з-1048 от 16.06.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, спрямо чужденеца е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Пред съответния консулски представител на Кралство М. са направени постъпки за издаване на лични документи на И. З., с които той може да бъде изведен от страната.

С чужденеца е проведена беседа, при която той е запознат със доказателствата, събрани в хода на административното производство. Същият не е направил бележки и възражения.

Между страните не е спорно, че чужденецът не притежава валидни документи за самоличност, няма постоянен адрес на територията на страната и не разполага с парични средства, с които да гарантира налагането на по-леки обезпечителни мерки. Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на оспорващия лично на 16.06.2020 г. Жалбата е подадена директно в Административен съд – [населено място] на 23.06.2020 г. (вх. № 3329), е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, административният орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, а именно, че на И. З., гражданин на Кралство М. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

Друга фактическа предпоставка за налагането на първоначалната ПАМ за задържане е, че чужденецът може да се укрие поради липса на документи за самоличност.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице факти, сочещи опасност от укриване на чужденеца. Според § 1, ал. 4в от ДР на ЗЧРБ, според която „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“ е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

В случая е безспорно, че И. З. не притежава валидни документи за самоличност.

Настоящият съдебен състав намира, че към момента общата продължителност на задържането му не надвишава максимално предвидения 18 месечен срок на задържане на чужденеца в СДВНЧ и са налице предпоставките за задържането му, посочени в закона – пречки за изпълнението на наложената на чужденеца ПАМ. Изпълнението на заповедта, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ не може да бъде осъществено поради липса на документ за пътуване. При това положение, безспорно е налице хипотезата на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, а именно - има забавяне при получаване на необходимите документи за принудителното отвеждане на чужденеца до границата.

Съдът не намира за основателно направено в жалбата оплакване за липса на мотиви в обжалвания акт. В оспорената заповед са посочени ясно законовите норми и фактическите основания за издаването ѝ – спрямо чужденеца има наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ и по отношение на същият съществува опасност от укриване. Макар и кратки, тези мотиви очертават законовия статут на издадения административен акт.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноси, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива в писмени бележки, без да представи списък с разноси. По силата на чл. 80 от ГПК, приложим във връзка с чл. 144 от АПК, страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разностите най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция, т.е. в случая, съдът не дължи присъждане на разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. З., гражданин на Кралство М., чрез адвокат С. Ш. срещу Заповед № 5364з-1049 от 16.06.2020 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която оспорващият е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци при Дирекция „Миграция“ – МВР за срок не по-късно от 07.11.2020 г.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.